АЙЧЫНА. ДЗЯРЖАВА. ВЕРА

Алесь КАЗЕКА

Спаўзліся цмокі і грызуць
граніцы
Зямелькі шматпакутнае ізноў –
У праблісках агністай
навальніцы
Ім перамога лёгкая трызніцца.
Але з крыжом Збавіцеля ў
правіцы
Паўстала Беларусь, каб
заступіцца
За Веру, за Надзею, за Любоў,
Даверыўшыся Богу.
– Ойча Авва,
Як будучыню роднае зямлі
Ад цмокаў зберагчы –
ад бед-навалаў?
І зразумеў адказ...
Шануйце славу
Бацькоўскай веры і шануйце
справы,
Якімі продкі вашыя дзяржаву
І спадчыну адвеку берaглі.

Алеся ЦЭВАН

Не згараючы

Золатам палае далеч небасхілу.
Як мне не хапае моцных белых
крылаў,
Каб ляцець павольна над маёй
старонкай,
Дзе шчабечуць птушкі весела
і звонка,
Дзе лясы гамоняць і спяваюць
рэкі.
Харaство такое для душы,
як лекі
Ад трывог і болю, цяжкіх
успамінаў.
І адразу радасць – Бог нас
не пакінуў,
Бо Яго ўсмешка – водблескамі
сонца,
Каб нам жыць па праўдзе
і любіць бясконца,
І глядзець наперад, не тужыць
аб долі,
І не падаць духам, не згараць
ніколі.

Роднае

Родныя словы ды ціхія песні
Шэптам бярозак гучаць
напрадвесні.
Льюцца ласкавыя гукі крынічкі,
І пад страхой размаўляюць
сінічкі.
Гэта ўсё светлае, чыстае,
наша.
Варыць бабулечка ячную кашу,
Перад гасцямі стол накрывае.
«Ойча наш» шэпча ды песню
спявае.
Сходзіць у пуню, падоіць карову:
«Вам малачка! Людзі, будзьце
здаровы!
У шчасці жывіце, жывіце
ў згодзе.
Краваправліццяў, нянавісці
годзе!»
... У сініх вачах яе – яснае неба.
Гледзячы ў іх, разумеем, як трэба
Верыць, любіць і да Бога
імкнуцца,
І да людзей сваіх родных
гарнуцца.
Каб тут жыць, за яе паміраць.
Беларусь, дзе ж яшчэ ёсць
такая, як ты? –
Не збіраюся нават шукаць.

Жыровіцкія званы

Да цудадзейных, светлых
абразоў
Нядзельным, ціхім,
прахалодным раннем,
Дзе верасень спяшаўся
да ютрані
Пад дабравест жыровіцкіх
званоў,

Пайшоў і я, амаль што след
у след,
Каб са святой алтарнае
крыніцы
Бясконцай чысцінёю наталіцца
І разгадаць сакральны
запавет.

Ліліся гукі малітоўных слоў,
Звінеў у спеўным хоры
«Сімвал веры»,
І сэрца расчынілася ў даверы
Сугуччу меладычных галасоў.

Гулі званы, вялі свой дыялог
Пра тое, што было і вечна
будзе...
І сталі бліжэй да вытокаў
людзі,
Душой уразумеўшы:
Слова – Бог.

Уладзімір ЯСЕЎ

Айчыне

Дзе ж яшчэ ёсць другая
такая, як ты,
Дарагая мая Беларусь?..
Алесь Бачыла

Я знайду многа шчырых
пачуццяў і слоў,
Па палетках тваіх ідучы,
Каб усім паказаць: трапяткая
любоў
Дзіўным імем у сэрцы гучыць.

Ажываюць легенды даўніны
сівой,
Вольнасць духу і продкаў зямля.
Ты сілкуеш з калыскі пяшчотай
сваёй,
Ты – надзея і праўда мая!

А ці ёсць за цябе даражэй
і мілей
У вянку з васільком і суніц?
Над прасторам тваім сонца
зззяе святлей
Ад пявучых натхняльных
крыніц.

Скрыжаванні шляхоў паварну
да цябе –
Узыйду на бацькоўскі парог.
Толькі тут у спагадзе мой
дух адпачне
Ад сумнёваў і смутных трывог,

На зямлі, што ў спадчыну далі
дзяды,

Валянціна ГАБРУСЕВА

Дзякую, дзякую, дзякую
Табе, Усявышні Гасподзь,
Што сонца высокай адзнакаю
Благаслаўляеш: «Узыходзь!»
Што вывеў сцяжынку дзяцінства
У наканаваны мне шлях,
З радасцю мацярынства,
Пад пошчак салоўкі ў лугах.
Дзякую, дзякую, дзякую
За непаўрадкоўе маё
Ля хаты бацькоўскай з брамкаю,
Расчыненай у жыццё.
За веру маю неўміручую
У вечнасць матулі-зямлі,
За вербы твае плакучыя
Над тымі, што тут палеглі.
Дзякую, што ты лашчыш
Мары мае не ў сне,
І зачахляеш пашчу
Бязлітаснае вайне.
Што не даеш чорным сілам
Зноў спапяліць зямлю, –
Аб гэтым адным прасіла.
Толькі аб гэтым малю!
... Дзякую... Дзякую... Дзякую

Алёна БЕЛАНОЖКА

Адзіны народ

Калі на світанку
Ты сонца ўпускаеш
У светлы свой дом,
Са шчырай вітанкай
Гасцей сустракаеш
Багатым сталом,

Сумленна працуеш,
Ва ўсім знаеш меру,
Вядзеш за сабой,
Калі ты шануеш
Герояў і веру
Айчыны сваёй,

Калі баляванне
Няўрымслівых думак
Ты здолееш спыніць,
Не здрадзіў каханню,
Бярэш накірунак
На тое, каб жыць,

Заўжды клапаціўся,
Каб вечнага роду
Агмень не пагас –
То ты нарадзіўся
З асобнай нагоды
У правільны час!

Твой лёс, наша моладзь –
Да зор дакрануцца,
Да ветру часоў!
Няхай дапамогуць
Плячо аднадумца
І вернасць сяброў!

Нас наша краіна
Пад сцягам збірае –
Мы робім свой крок!
Ёсць гэта хвіліна.
Яна пачынае
Адлік перамог!

Мы – сіла Радзімы,
Надзейная варта
Ад бур і нягод!
Наш выбар адзіны –
Адзіная праўда,
Адзіны народ!

Марыя ІСАЕНКА,

пераможца Міжнароднага літаратурнага конкурсу «Это нужно – не мертвым! Это надо – живым!»

Любовью к Родине дыша

Век человека мал и скоротечен,
Бессмертна только светлая
душа.
Мы начинаем путь земной
извечно,
Любовью чистой к Родине
дыша.
От первого младенческого
плача
За детскою заветною мечтой
Стремимся мы, надеясь
на удачу,
Туда, куда зовет нас мир
большой.

Года бегут, но не забыть
начала –
Тот самый уголок родной
земли,
Где в детстве колыбельку
мать качала
И трепетало сердце от любви,

Где все безмерно близко
и знакомо:
Тропинка узкая вдоль берега
реки,
Уютный сад за бабушкиным
домом,
Ночная песня тихая ракит...

Как в детстве, дома пахнет
теплым хлебом,
Душистым медом, молоком
парным...
И счастье – ранним утром
видеть небо –
Таким бескрайним, чистым,
голубым.

Ковром душистых трав домой
путь выстлан.
Царят повсюду мир
и благодать...
И больно даже от случайной
мысли
О том, что может этого
не стать.

Не дай-то Бог война – нам,
не робея,
Сражаться – будет нужно –
грудью лечь!
Не допустить проклятых
лиходеев
И для потомков край наш
уберечь.

Чтобы в огне не сгинул
он бесследно,
Нам каждому пройти
придется шаг
И встретить с честью час,
пусть и последний,
Любовью вечной к Родине
дыша.

Літаратурную старонку падрыхтавалі Алесь КАЗЕКА і Святлана КАЗЕКА.